

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XXIII. Quomodo Divina voluntas agnoscenda sit, ut integrè
completeatur, opera nostra sincerè ad Deum dirigendo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPVT XXIII.

275

Quare necessum est, ut in ea quæ agimus sedulò inquiramus, Intentionemque nostram diligenter perpurgemus, quò prudenter eligamus ac decernamus, quid divinæ voluntati beneplacitòque convenienter, potissimum facere conveniat: cum sine hac inquisitione & examine, pura Intentio obtineri nullo modo possit. Quomodo enim illud amore DEI, atque ob divinæ Majestatis in eo beneplacitum perficiatur, quod vel DEO displicet, vel de quo, num ipsi placeat, jurè queat dubitari? h

CAPVT XXIII.

Quomodo Divina Voluntas agnoscenda sit, ut integrè compleatur, opera nostra sincerè ad DEVM dirigendo.

NE igitur hac in re aberremus, Regulas aliquot, ad quas dirigamur, proponam, iis, quas S. P. N. Ignatius

M 6

h. Multa de recta Intentione & ad profectum utilia elegantè differit P. Theophilus Bernardinus de religiosa perseverantia præstidij, toto libro nono.

tius a tradidit, conformes : à quibus divi-
nam voluntatem edoceamur , quoties de
ea nobis aut præcepto expresso , aut Supe-
riorum imperio , aut alio quopiam modo,
non satis constat.

Primò. Procuranda nobis est singularis
quædam indifferentia , affectum non in
hanc magis rem quàm aliam inclinando:
quia quæcumque minùs ordinata affectio
facillimè iudicium ad se rapit , adeoque il-
lud perturbat , ut veritatem non agnoscat,
ejùsque loco mendacium amplectatur. Stu-
deat itaque anima huic ad omnia indiffe-
rentiæ, neque in alteram præ altera partem
propendeat, remve hujus vitæ ullam appe-
tat : sed velut in medio quodam interstitio
& æquilibrio subsistens, puro simplici que
oculo DEVM ejùsque sanctissimam volun-
tatem, quæ sola tum conspici poterit, con-
tinuò intueatur.

Porro ut ad hanc indifferentiam perve-
niamus, finem oportet constituamus nobis
ante oculos, in quem cõditi sumus, cete-
ràque omnia cogitemus media esse, quæ
ROS

a libello Exercitiorum, de modis electionis.

nos iuvent ad melius consequendum finem istum, qui est DEI gloria, ejusque sanctissimæ voluntatis impletio. Reliqua porrò media esse cùm certissimum sit, causæ nihil habent cur amari velint, nisi quantum ad hoc conducunt, propter quod sunt. Ex quo conficitur, ad res quasque indifferentes nos esse debere, neque ad eas eligendas amandâsque ferri, nisi quantum videmus, quòd nos ad finem nostrum divinæque voluntaris impletionem perducant: nam si in hoc deficiant, ratio quoque deficit easdem expetendi.

Viator qui ad certum locum ire cogitat, cùm in divortium viarum incidit, non attendit, an viarum duarum hæc ad dexteram vergat, illa ad sinistram; neque utrum plana sit altera, altera inæqualis: sed advertit solum, quamnam ex illis capeffendo, ad locum quòd ipse tendit, perventurus sit, aliam nullam causam habens unam præ altera amandi & eligendi, nisi quòd ad constitutum ipsum locum perductura sit, quantumcumque asperam illam, confragosam & difficilem experiatur. Eodem modo alia

nos ratio ad aliquid volendum non debet impellere, quàm hæc unica, Id quod facere molimur, tale esse, ut ad DEVM nos ducat, ut cum ejus Majestate jungat & uniat, ut ipse id velit atque approbet: hoc unum & solum perpetuò spectando, sive suave alioqui sit sive grave, jucundum vel acerbum. Atque uti illi, qui latrunculis ludit, perinde est quo modo calculos moveat, dum finem suum assequatur, hoc est, victoriam; ideóque nullo discrimine Regem promovet & peditem, sed eos solum mutat calculos, quos lusui suo credit esse opportuniore: simili ratione, cum lucrum quod speramus ex operibus nostris, ipse nempe DEVS, majoris sit momenti; majorem quoque nos ad omnia indifferentiam habere oportet, hocque dumtaxat perpéndere, illúdne quod facere cogitamus, eódem conducatur.

Hunc finem semper ante oculos proponere debemus, ad illúmque res omnes ordinare; non contrà, finem ad res eas, quæ sunt media, convertere: quæ monstrositas quædam est, maximaque, etsi

ad-

admodum usitata, detorsio. Primùm enim res ipsas deligunt sibi plerique mortalium; deinde illis seruire DEO volunt, easque ad ipsius gloriam dirigere: in quo turpissimus finis abusus reperitur, dum non primariò & directè, sed secundariò & obliquè DEVM respicimus, eundem voluntati gustuque nostro accommodando, cùm contrarium faciendum esset. Nam primò statuere oportet firmitèrque decernere, quòd DEO placere velimus; tum verò eligere facerèque id, quo DEO placeamus, media ad finem ordinando: quia ex nostro arbitrio beneplacitòque rem quampiam eligere, mòxque eam DEI seruitio velle impendere & ad divinam ejus Majestatem referre, fœdissima est confusio ac inordinatio, cum qua intentionis sinceritas nequit consistere: tantùmque abest, ut hac agendi ratione immortalis DEI voluntas integrè compleatur, ut ne mortalibus quidè ipsis satisfaceremus. Hinc quoties alteri cuiquam homini gratificari, munúsque aliquod offerre paramus, ante omnia solemus dispicere, officiúmne & donũ nostrũ ipsi sit
placi-

placiturum; non verò postea velle, ut gratum sibi illud acceptumque sinat accidere: fieri quippe potest, ut res sit, quam parum ille vel nullo modo probet, aut quam plane etiam oderit improbetque. at verò secundo loco id agere, ut eandem admittat gratamque habeat, est, alieni arbitrii gustusque dominium sibi arrogare, eoque ad nostrum libitum uti; non illi obsequium studiumque nostrum approbare.

Quòd si jam homo indignetur ita se tractari ab homine: qualiter id DEVS feret? si nostri similibus illo pacto minimè satisfeceremus: possumusne existimare, DEO nos satisfacturos? Nemo se fallat, putetque eò solum, quòd res suas ad DEVM dirigat, rectam se habere intentionem: quoniam dirigere id potest, quod DEVS, quia sibi ingratum, dirigi ad se nullo modo velit.

Illud quoque evenire queat, ut homo ad DEVM referat, quod suâ ipsius causâ referre cupit, quantumvis id DEO gratum quoque sit: cum non referat illud solum; quia DEO placet, verum etiam, quia sibi-met-
ipso.

Postea-

Posteaquam igitur hanc indifferentiam perfectè consecuti, voluntatem nostram ab omni terrenarum affectionum pulvere mundavimus; magna cum spiritûs tranquillitate, animæque pace, sincero puroque corde expèndere secum ipse & interrogare quis debet: Quid magis DEO placet? quid me, & quónam illud modo vult facere? Eo perfectò, anima passionibus suis omnique affectu creato expedita & vacua, in DEI conspectu clarissimè pervidebit, quid se facere, & quid, ad ipsius sanctissimam voluntatem complendam, supremæ isti Majestati offerre conveniat.

Secundò. Plurimum quoque ad hanc indifferentiam obtinendam conducit, ut, cum potius se homo in unam quàm alteram partem notat propendère, cogat se ipse inclinètque in partem contrariam, atque illud ipsum à DEO precibus assiduè exoret; ut tantò minùs voluntati suæ morem gerat: prorsus uti recurvum baculum directuri, in latus oppositum contorquere illum & deflectere solemus.

Tertiò. Maximopere adjuvabimur, si
pro-

prototypi & absolutissimi exemplaris vicem, sanctissimam Servatoris nostri IESU vitam nobis proponamus. hæc est enim voluntas DEI, ut ipsum præcipuè imitemur, cùmque eodem contenti, pauperes, mortificati, patientes, taciturni, humiles, benigni, aliisque utiles simus. Vbi èt istud mirè proderit, in unoquoque opere quod faciendum nobis incumbit, animadvertere, Num id Christus facturus fuerit, (siquidem ejus personam non dedecet) & quo modo facturus? qualem in eo fervorem, caritatem, perfectionem adhibiturus? ut pari illud accuratione absolvamus.

Verùm ut ad hanc Christi imitationem teneriùs afficiamur, & in rerum electione Intentionisq; puritate securiùs progrediamur, Sanctus Pater Noster Ignatius tres modos sive gradus perfectionis proponit. *Primus* est, cùm homo statuit, ne mundi quidem totius oblato sibi dominio, vel extremo vitæ discrimine objecto, quidquam admittere, quod DEO displiceat. *Secundus*, quãdo omnia decernit integerrimè facere ad

ma-

maiores DEI gloriam. *Tertius* gradus est, duabus sibi rebus propositis, quarum utraque æquè ad DEI gloriam pertineat, illam eligere, quæ Christo similior sit, nõsque illi magis conformet, vivasque ejus imagines efficiat, etsi ceteroqui laboriosior & molestior. ^b

Quartò. Permagni interest probè intelligere, DEVM id velle, quod nobis utilius est; utilius, inquam, non corpori tantum in vita ista brevi ac peritura, sed animæ insuper, quòdque facit ad vitam beatam & sempiternam. Similiter, quando corporis commoditates sensuumque oblectamenta, cum animæ nostræ bono & divitiis spiritualibus conjuncta permistaque reperiuntur, certò nobis persuadeamus oportet, DEVM id potiùs probare ac velle, quod corpori, sensibus, omnibusque nostris appetitionibus magis adversatur: quoniã quod ejusmodi est, spiritum præcipuè adjuvet, meritique plus conferat. id quod expressè disertèque Servator ipse nobis declaravit, cum dixit:

Si

^b S. Ignat. eodem libello, de tribus gradibus humilitatis.

*Siquis vult post me venire, abneget semetipsum,
& tollat crucem suam, & sequatur me. c*

Quintò. Eòdem conducet, divinam gratiam magni æstimare, Mundúmque cum omnibus suis voluptatibus contemnere. Nam perinde uti de rebus existimamus, ita eisdem afficimur: affectus verò, iudiciúmque secum rapit; quod ut rectum sincerúmque feratur de iis, quæ in electionem veniunt, æstimationem antè legitimam justámque fecisse oportuit.

Sextò. Post hæc omnia illud considerandum venit: Si insigniter doctum sanctúmque hominem consuleremus, rogaremúsque, ecquæ in negotio, de quo ambigitur, DEI voluntas esset? quid ipse nobis responsurus esset? quo animadverso, ejus responsum nobis applicemus, sicque faciendum cogitemus.

Septimò. Secum item reputare licebit: Si cùm Christus in terris versaretur perfectio- nis Magister, aut quo tempore clavis Crucis affixus pendeat, consilii causâ ipsum ad- iissemus, percunctati, Quæ res ad majus æ- terni

terni Patris sui obsequium pertineret? quid ipse nobis responsi daturus fuerit? illudque, quod tum accepturos fuisse crederemus consilium, sanctissimæ utique vitæ ejus Crucique conforme, nunc nobis sumemus, juxtaque illud eligemus.

Octavò. Siquis nos ipsos alius consuleret, quid eidem responderemus? (in aliena enim re, sine dubio sincerius, & à passionibus liberiores judicaremus) atque istud ipsum nobis agendum ducamus, quod alteri suaderemus.

Nonò. Quid fecisse optabimus, ante DEI tribunal constituti? considerando, hunc Iudicem non posse decipi, eumque perspicacissimo obtutu intima & abscondita animæ nostræ penetraturum, & desideria cordis nostri manifestaturum.

Decimò. Etiam in hac vita, cum morti proximi, Æternitatem, eam jam-jam ingressuri, prospectabimus; de quo tum plenius gaudebimus? Hoc nunc eligendum, dum tempus habemus: neque differenda est pœnitentia, cum locus illi remediūque nullum supererit.

Extrè-

Extremum illud admoneo, quod primum omnium semper esse cōvenit, ut sincero submissōque animo DEVM oremus, velit nobis suam voluntatem manifestare, neque permittere, ut nos met-ipsos fallamus. Pater etenim usque aded bonus petitionem hanc optimam, nobisque utilissimā, & quæ cedat ad tantam suam gloriam, non poterit non exaudire. Atque ita perpetuò ore & corde versare decet brevissimam istam S. Paulli orationem: *Domine, quid me vis facere*^{d?} aut illum Christi ipsius, qui vita est & bonum nostrum: *Non mea voluntas, sed tua fiat*^e. Quòd si duæ res indifferentes aut bonæ nobis offerantur, quarum alterutra necessariò eligenda sit, neque major ex unā quàm alterā, DEI gloria, perfectiorve Christi imitatio, aut mortificatio nostra dependeat & sequatur; tum verò securè, sine ulteriori examine, utramlibet licet eligere, illamque DEO offerre, ipsius amore perficiendam: & quamvis opus foret indifferens; quia sic tamen ad DEVM dirigitur, imprimis erit meritorium atque lucrosum.

^d *Mat. 9, v. 6.* ^e *Luc. 22, v. 42.*